

Стоян Николов

**УКРИТОТО И ПРЕМЪЛЧАНТОТО
В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ**

**ВТОРА ЧАСТ
НАРОДНАТА ВЯРА**

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Стоян Николов, автор, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0197-0 (мека подвързия)
ISBN 978-619-01-0198-7 (твърда подвързия)

СТОЯН
НИКОЛОВ

УКРИТОТО
И ПРЕМЪЛЧАНОТО
В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

ВТОРА ЧАСТ
НАРОДНАТА ВЯРА

The logo features a stylized, symmetrical leaf or branch motif above the text 'СПАСЕНАТА ИСТОРИЯ' (The Saved History).

Съдържание

Въведение.....	7
Още веднъж за произхода на българския народ. Словени или славяни?	11
Българи или Българи? Или и двете?.....	59
Кой не иска да знаем, че предците ни са първите християни в Европа?	83
Кои всъщност са богомилите?	135
Кога и защо се появява богомилството?	141
Причини за успеха на богомилите на Запад.....	147
Защитници на народа и държавността	149
Католическата църква срещу богомилите	153
За произхода на богомилството	157
Възгледи за обществото и вярата.....	161
Представи за света и човека.....	185
Значение на богомилското учение.....	195
Приложения	201
1. Българската етническа карта според Г.С. Раковски (1859)...	201
2. Одриското царство. Първата българска държава	204
3. Относно произхода на сегашните румънци.....	206
4. Чии са откритите наскоро останки на потънали в древността кораби в Черно море? Тракийски или византийски?	211

5. Поредното доказателство, че нашите предци са първите християни в Европа	216
6. Видовден	218
7. Лазаровден.....	220
7. Тракийските съкровища са изработвани от... траките, а не от елините	223
8. Псевдонаука ли е тезата за тракийския произход на нашия народ.....	225
9. Какъв е произходът на празника и на думата „Коледа“? ...	227

Въведение

Уважаеми читатели, Обещаната втора част на книгата ми малко се забави, но смятам, че в никакъв случай не е закъсняла. Напоследък книжното „историческо пространство“ се запълни с литература, която в по-голяма или в по-малка степен се опитва да реши по някакъв начин вечния въпрос за произхода на българите.

За мен официалната стара история продължава да се крепи върху три неверни изходни тези, а именно – появата на славяните, съдбата на траките и тюркският (напоследък и ирански) генезис на „прабългарите“.

Докато не бъдат изхвърлени от употреба тези основни заблуди, покрити с безброй полуистини, откровени лъжи и явни фалшификации, ще бъдем в огромен дълг към нашите предци, чиито гени носим у себе си.

Виждам, че не само на мен, но и на доста любознателни българи „веч додея да слушаме песни приспивни“ и да гледаме как по масмедиите и по книжарниците шества „учена“ посредственост, която вместо да отваря очите на народа за неговата велика многовековна история, го затрупва с погрешни твърдения и тези.

Сега, когато нацията ни има нужда от духовна подкрепа, за да се повдигне духът ѝ в тези преломни времена, ние наблюдаваме как голямата част от „призваните“ се занимават с дреботемие и разпространяват в повечето случаи информация, която погубва и останалата малка гордост, че сме наследници на един от най-старите народи, дал на света своите велики достижения и пример.

Всеки човек, всеки българин в живота си се стреми да постигне напредък в учението, в работата, в бизнеса, в отношенията с хората около себе си.

Успехът обаче – в истинския му смисъл – е безсмислен, ако не успеят и душите ни в това, което е светло и добро, защото, ако душата на човек е помрачена и нещастна, каквито и успехи да има в този свят, няма особено да го ползват. Освен това е време да осъзнаем, че е невъзможно всеки да е добре сам за себе си, а обществото ни и държавата ни да са зле. Успехът за сметка на другите или чрез бягство „някъде далеч оттук“ е временен и измамен.

Всъщност единственото правилно решение е закодирано именно във вярата, в ценностите и начина на живот, които са ни завещали нашите предци. А ние трябва само да ги претворим и да се научим да ги прилагаме в нашето съвремие, преди да сме се превърнали неусетно в хората, които могат да станат волни или неволни съучастници в загиването на Отечеството си, а оттам на самите себе си и на поколенията, които идат подир нас.

Затова и днес ние като българи трябва да сме наясно, че четем в учебниците старата ни история, сътворена от хора, които не можем да приемем за истински родолюбци. За мен е неприятно да виждам, че най-яръсти и последователни привърженици на тюркската хипотеза за произхода на нашия народ са автори от народи, които смятат, че имаме обща кръв и минало. Те и сега не използват термина българи, а директно ни определят като „тюрко-българи“.

Първите автори на тази теза са славистът Павел Шафарик от Чехия и руският професор от български произход Марин Дринов. Прилежни и „достойни техни ученици“ са проф. Васил Златарски и проф. Петър Мутафчиев, създатели на историческа школа, чиито погрешни постановки се възпроизвеждат и днес. Нашата историография по някаква необяснима инерция продължава безкритично да се съгласява с остарелите идеи на историци от Царска Русия (в т.ч. и Сталиновите) и от други източни „славянски“ страни, които все още твърдо стоят зад тюркската теза за произхода на т.нар. прабългари. И това продължава да се прави, независимо от установените в последните

десетилетия научни факти и актуални генетични изследвания, оборващи категорично тази теория! Дошло е време на този погрешен възглед да му се „помогне“ да отиде в историческото небитие.

Даже книгите на автори като Г. С. Раковски, проф. Ганчо Ценов, акад. Цани Гинчев, проф. Асен Чилингиров, проф. Георги Сотиров, Юлия Хаджи Димитрова, Петър Георгиев, Александър Мошев, Павел Серафимов, Петко Атанасов и др. засега не могат да обезпокоят коравата съвест на привържениците на статуквото.

Благодарение на съвременните комуникации, от няколко години се наблюдава едно интересно явление. Много българи в страната и извън нея с имената и лицата си или под псевдоними изказват свободно мненията си за произхода на нашия народ. Четат хората и не приемат да бъдат мамени със зле скроени хипотези, макар и на по двеста години.

Има мъже и жени, които обикалят Родината с приятели и с децата си и откриват уникални места, където усещат красотата на милата ни земя и духа на предците ни. А според мен те просто намират себе си и виждат, че настоящето и бъдещето са бедни и безсмислени без познаване на миналото. В тези хора е надеждата ни. Заради тях и заради децата ни си заслужава човек да наруши спокойствието си, да се потруди и да сподели свои мисли и идеи, които да ни върнат отново правдата за това – кои сме всъщност?

Затова втората част на книгата ми „Укритото и премълчаното в българската история“ ще бъде посветена на българския дух и вярата на нашия народ. Дано тази малка искрица да пробуди отново у всички ни гордостта, онази българска възхита, повдигнала нашите предци да се изправят в исполински ръст и да накарат света да ни признае като едно от най-големите културни огнища на старото време.

Пожелавам ви приятно четене!

Още веднъж за произхода на българския народ. Словени или славяни?

Свети апостол Павел отбелязва:

Любовта е дълготърпелива, пълна с благодост... любовта се не превъзнася... не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на не- правда се не радва, а се радва на истина... (Кор. 13:4–6).

В официалната чуждестранна историческа наука е приета тезата, че славяните се формират в края на първото хилядолетие пр.Хр. и в началото на първото хилядолетие сл.Хр. Ареалът на тяхното присъствие е определян в граничната зона между северните балтийски племена и живеещите по Северното причерноморие на т.нар. източно-ирански племена скити и сармати.

Това мнение се споделя от историците в Полша, в Чехия и повече или по-малко и в Русия. Тези исторически школи смятат, че славяните са относително нов, млад етнос, формиран след VI в. от смесване на северни племена (балтийци и др.) с южни племена (ирански от вида скити и сармати). Според тях иранците и траките се създават като племенни групи около две хиляди години по-рано. Скитите са по-ранното население в причерноморските степи, докато сарматите уж пристигат на две-три вълни от днешен Северен Иран и Афганистан няколко века преди и след новата ера. Старото население – гърци, кавказци (меоти, касоги и др.), е унищожено или асимилирано.

За по-голямата част от тези автори старите българи или „прабългарите“ пристигат по-късно, заедно с втората вълна

сармати, и веднага се установяват в т.нар. Първа Сарматия – Берсилия или днешен Дагестан, включително пространството между долните течения на реките Волга и Дон.

Според последната версия на официалните историци, в продължение на близо шест века именно тук се формира една предимно иранска по характер общност или държава, известна като Берсилия, а по-късно като Стара Велика България. Така източното иранско название – топоним БАЛХ, се налага съвсем произволно като етноним на народ, образуван от три сродни племена – берсили, есегели и болги. За тези историографи сърцевината на образувания народ и държава става племето *ОНОГХОНДОР-БОЛГАР*, булгари-оногундури при византийците, булгар-андерун по персийски, булгар-хаукал по арабски (вътрешни българи). След смъртта на Кубрат, едно сродно на българите племе – хазарите, подкрепено от аланите, нахлува в България откъм прохода Дербент. Аспарух заедно с част от българите, вероятно с повечето оногхондори се оттеглил в западната част на държавата и там установил новия център-столица, или на древнобългарски *ОНГЪЛ*. След това, опитвайки се да обедини всички българи от този район, които са мигрирали в по-ранно време под влияние на хуните, аварите и хазарите, България на Аспарух променя границите си и постепенно се оформя в Първата българска държава.

Стотина години преди това голям брой „славяни“ мигрират в България от север и заедно със завареното „славянско“ население успяват да наложат един нов език, който изведнъж започват да говорят и „прабългарите“, а последните са малък, но водещ и „държавнотворящ“ народ. За да стане кашата по-лесно смилаема за невинните читатели, историците твърдят, че и славяните, и прабългарите били от индоевропейската раса, чието наименование така и не съумях да осмисля. Как ви звучи: хем сме индийци, хем европейци! Добре, че се „появиха“ индийските сериали да видим каква е разликата между едните и другите.

И някак „естествено и неусетно“ чуждите и пригласящи им наши историци доведоха на хартия нещата дотам, че превръщат нас, първите християни на Балканите и в Европа, носи-

телите на древна култура, в „диви варвари и езичници“. Най-вече, за да угодят на световните сили, присвоили си нашето минало поради липса на свое такова.

В първата част на книгата, надявам се, доказах на непредубедения читател, че траките по нашите земи не са погинали от измислените от историците епидемии, варварски нашествия, вулкани и други измишльотини. Дошлите от север след IV в., народи, наречени в старите хроники склавини (или склабои), според последните генетични проучвания се оказаха родствени на завареното тракийско поселение.

Теофилакт Симоката (VI–VII в.) е също на това мнение, разказвайки за битките между ромейската войска и склавините. Той не пропуска да уточни, че *СКЛАВИНИТЕ, ТОВА СА НЯКОГАШНИТЕ ГЕТИ*¹.

Филосторг (368–433 г., ученик на Урфила) в своята „Църковна история“ свидетелства, че „... по това време Урфила довел в ромейската земя многоброен народ от отвъддунавски скити, наричани някога гети, а сега готи“. Според Павел Орозий (385–420) гетите дошли в земите на Тракия и Мизия „... не уплашени, не като врагове, а сигурни – като при свои братя“².

Как и кога гетите бяха прекръстени на готи? Една от първите най-големи исторически фалшификации започва през 193 г. сл. Хр., когато римски император става Септимий Север, издигнат от източните легиони. Той провежда кампании в Месопотамия и Британия. Разрешава на войнишките семейства да живеят в близост до военните лагери. Наследен е от синовете си Каракала и Гета. Каракала убива брат си и става едноличен владетел. Той е римския император, който през 212 г. издава едикт и всички поданици на империята се обявяват за римски граждани. През 217 г. император става Елагабал, но той се интересува преди всичко от религиозни дела. Свален е от престола от заговорници след петгодишно управ-

¹ Theophylacty Simocattae. Hiistoriae. Stutgardiae. Кн. 3, точка 7. 1972, с. 116–117.

² Paulus Orosius. Historiarum adversum paganos libri VII. Hrsg v. Carl Zangmeister. – In: Corpus der Lateinischen Kirchenväter Bd. 5. Wien, 1882, 2. Aufl. Hildesheim, 1967.

ление. На власт идва Александър Север. Желанието му е да бъде признат за велик пълководец. Води война с германските племена, но след позорен договор с тях е свален от собствениците си легиони. С края на неговото управление започва кризата в империята. На трона започват да се изреждат „войнишките императори“, голямата част от които са с тракийски произход. И това не е случайно, защото повечето от легионерите също са тракийци.

Елий Спартиан (III в.) описва как е станала подмяната на гетите с готи в биографията на император Каракала (186–218).

Каракала, който убил по-малкия си брат и съимператор Гета (Публий Септимий, 189–211 г.), обичал да се кичи с прозвища като „Германикус“, „Партикус“, „Арабикус“ и „Алеманикус“. След един победоносен поход над гетите Хелвий Пертинакс, син на бившия император Пертинакс, му подхвърлил шеговито: „Добавете също „Гетикус Максимус“, моля“, което веднага било взето за намек за убийството на Гета и сигурно също е помогнало Пертинакс Младши да загуби главата си. Спартиан веднага уточнява обаче, че за него „*Gothi Getae dicerentur*“ (готи и гети означава едно и също).

Дион Касий (155–235) казва, че след убийството на Гета, „ако някой се осмеляваше да напише името на Гета или само да го прошепне, веднага го осъждаха на смърт“. За да избегнат това смъртоносно неудобство и тъй като един от клоновете на гетите се казвал „готи“, тогавашните писатели започнали да говорят само за готи всеки път, когато трябвало да се каже нещо за всички гетски народи. По-късно опасността от обърквания заради подмяната била доловена от автори като Филосторг, Орозий, Прокопий (ок. 500 – ок. 565) и др., затова те се заемат да обясняват, че готите не са някакъв нов, доскоро неизвестен народ, а че са същият народ, който в миналото е наричан „гети“.

Петър Георгиев в своята забележителна книга „Убий Сабазий, убий българина“ ни дава допълнителни факти за отношенията между преселниците от Север и местните траки:

Григорий Неокесарийски свидетелства, че сред жителите на провинция Понт се намирили и такива, които се присъединили към варварите, вземали участия в нападенията, показвали пътищата на варварите, непознаващи местността.

Според Зосим и Йоан Зонара пълководецът на Деций – Гал, встъпил в съглашение с варварите и устроил засадата на Деций.

Аврелий Виктор твърди, че наместникът на Македония Луций Приск застанал начело на „сборище от готи“, грабежи Тракия.

Зосим съобщава, че при управлението на Гален

...скитите, встъпиха в съглашение с всякакви племена, с една част от своите пълчища опустошават Илирия и разориха нейните градове, а с друга завзеха Италия и дойдоха до Рим.

Мисля, че на всички, прочели първата част от книгата ми, стана ясна моята теза за съдбата на старите българи. И все пак.

Българите според мен са, от една страна, прогонените и завърнали се гети от сегашна Северна България, плюс възвращенци от по-ранни преселения на тракийски племена, принудени по религиозни и други причини да преминат някога от татък Дунава. Посрещналите ги местни гетско-български и други родствени тракийски племена приемат с „отворени обятия“ своите събратя по произход и вяра и заедно с тях формират ускорено ядрото на българския етнос през периода IV–VII в.

Заедно със завърналите се по родните места преселници в този процес са увлечени и голяма част от северните траки, назовавани по различно време в изворите като скити, хуни, авари, гети (готи), склавини и др. Една съществена част от тези племена през IV–VI в. вторично се насочва на запад и достига до Западните Балкани, Италия, Франция, Испания, Северна Африка.

В тази връзка да припомним за свидетелството на Йорданес (Йордан³ – живял през VI в.). Той пише в Гл. 51 на „Гетика“, че имало и други готи, т.нар. малки готи, които били „един многочислен народ“:

Днес (551 г.) те живеят в Мизия, в областта около Никополис ад Иструм [край Велико Търново – б.а.], в полите на Хе-

³ Jordnsnis, Romana et Getica, преиздадена и обработена от Теодор Момзен, Берлин, 1882.

мус планина [Стара планина – б.а.], един безброен, но беден и невойнствен народ, който не притежава нищо освен всякакви стада, храна за добитъка и дърва в гората...

Йорданес разказва в Гл. 57, че Теодорих навремето събрал целия готски (гетски) народ, но взел със себе си само тези, които били съгласни да тръгнат с него, и потеглил на Запад.

На практика през IV–VII в. по нашите земи се извършват революционни промени, които сблъскват, от една страна, ромеизирания елит на редица племена, и от друга – изграждащия се съюз на завърналите се и местните тракийски племена, които започват да се самоопределят на религиозен и етнически принцип като българи (тогава като блъгари).

По-нататък ще дам и нови аргументи за тезата си. Но да погледнем преди това какво показва съвременната генетика.

Последното мащабно ДНК проучване относно формирането на народите от Югоизточна Европа може да се намери в „The Genomic History Of Southeastern Europe“⁴.

По-долу цитирам коментара за изследването на Светослав Стамов от „Duke University“, Северна Каролина, САЩ:

Геномът на българската народност е непроменен по същество от бронзовата епоха насам. Това е учудващият извод от „The genomic history of Southeastern Europe“ (Mathieson et al. 2017) – изследване, покриващо над 200 антични генома от бронзовата и неолитната епоха от България и Балканите. Съвременният български народ придобива окончателната си физиономия по време на бронзовата епоха – на Балканите. Много малко се е променило от бронзовата епоха (3000 г.пр. Хр.) насам, все едно нашествията на славяни и прабългари изобщо не са се случили.

⁴ Mathieson, Ian et al. The Genomic History Of Southeastern Europe – bioRxiv. Достъпно на: <https://www.biorxiv.org/content/early/2017/09/19/135616>. Авторският колектив е от над 30 души, между които: Ян Матиесон, Косиво Пост, Надин Роланд, Франческа Кандилио, Даниел Фернандес, Марио Новак, Стефан Александров, Явор Бояджиев, Алиция Будник и др.

ВЪЗМОЖНИТЕ ОБЯСНЕНИЯ СА ДВЕ – ИЛИ ТЕЗИ НАШЕСТВИЯ НАИСТИНА НЕ СА СЕ СЛУЧИЛИ, ИЛИ ПО-ВЕРОЯТНО Е, ЧЕ ГЕНОМЪТ НА „НАШЕСТВЕНИЦИТЕ“ СЛАВЯНИ И ПРАБЪЛГАРИ НЕ СЕ РАЗЛИЧАВА ПО СЪЩЕСТВО ОТ ГЕНОМА НА ЗАВАРЕНОТО НАСЕЛЕНИЕ. КАКВИТО И ДА СА ПРИЧИНИТЕ, БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД ТЪРПИ МАЛКА ПРОМЯНА ОТ БАЛКАНСКАТА ПОПУЛАЦИЯ ОТПРЕДИ 4000 г., ДА НЕ КАЖА НИКАКВА. [...]

На Балканите идват три вълни на преселение. Всяка от тях заварва високи култури, умеещи да се бранят, и се вписва в тях. Но обърнете внимание на графиката. След трите вълни, последната от тях – 1500 г.пр.Хр., демографски промени на Балканите и по-специално в България повече няма, което е учудващо.

И на тези категорично ясни резултати родната ни историческа наука отвърна със залп от... мълчание! И от висотата на своите „кули от слонова кост“ тези хора отново укрива и премълчаха новите неоспорими факти за произхода на нашия народ. Всеки, както се казва, да си прави изводите сам. Натрапената ни история се оказва една от най-странните измислици.

Ето и резултатите от още едно генетично изследване: „Една от най-древните хапло групи на Балканите I-M423 и нейното разпространение.“ Статията⁵ е публикувана в реномирана научна онлайн платформа и е преминала научна редакция⁶. Явно личи „преместване“ от Балканите към Буг и Днепър.

⁵ Изследването е направено от българо-италиански научен колектив. В него участват директорът на Института по експериментална морфология и антропология проф. Йордан Йорданов и директорът на Института по микробиология при БАН акад. Ангел Гълъбов.

⁶ Може да се види тук: Y-Chromosome Diversity in Modern Bulgarians: New Clues about Their Ancestry (<http://prarodinata.blog.bg/history/2013/09/04/avtoritetno-genetichno-izsledvane-potvyrdiche-bylgarite-sa-.1145641>).